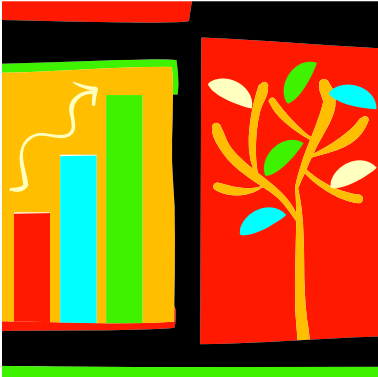

Truyện ngắn của Trung Kim

Vận hạn

Tôi mang một ba lô đầy xoài và măng rừng về nhà, vợ tôi mừng quá đỡ lấy ba lô, nói:

- Thế là mình có đồ ăn rồi hén!

Tôi gật đầu mà lòng thấy nhói đau. Vợ tôi đã mang thai ba tháng cần có những thức ăn cần thiết để cho cô ấy và cả con tôi khỏe mạnh. Nhưng thời điểm này khoai mì độn với bo bo còn không có mà ăn thì giữ cho người khỏi bệnh tật là may lắm rồi. Chúng tôi đều là sinh viên văn khoa, sau giải phóng thì thất học rồi buồn quá lấy nhau cho vui, cho xong phận người. Lấy nhau rồi mới biết không có gì ăn mà bày đặt lập gia đình. Thế là dìu nhau lên cái xứ được tiếng là đất đai màu mỡ Daklak này để lập nghiệp. Nhờ vợ tôi có dính một chút bà con với vợ chồng người anh họ con dì nên họ thương tình giúp đỡ hướng dẫn cho lên rừng chặt cây, cắt tranh về làm cái chòi ở cạnh nhà họ sau khi chúng tôi đồng ý đổi hai chiếc nhẫn cưới của chúng tôi lại một cặp heo con rồi để lại cho họ nuôi rẹ*. Thật ra thì cuộc sống của họ không hơn gì chúng tôi. Chẳng qua là họ đến đây

lập nghiệp sớm hơn chúng tôi mà thôi.

Chẳng hiểu có thai thêm đồ chua hay vì trong dạ dày trống rỗng mà vợ tôi ăn hết nửa ba lô xoài rừng - những trái xoài chua lét, chua le, chỉ lớn hơn gấp đôi trái bàng một chút. Khi hết xoài, vợ tôi lại chuyển qua cắt măng để luộc lên chấm muối ăn. Mới cắt hết mấy bụi thì vợ chồng người em họ qua với bộ mặt nghiêm trọng, nói:

- Hai vợ chồng đang định làm gì với măng này?

- Vậy làm gì ăn cho khỏi ngán? Nghe anh ấy nói, anh hái xoài và cắt măng được nhiều gấp đôi mà.

- Cặp heo chết rồi em ạ! – Anh họ nói - Chẳng hiểu vì sao, có lẽ bị bệnh.

Tôi thất vọng, vì như thế là chúng tôi chẳng còn cái gì để sống. Nhưng vợ tôi thì lại reo lên:

- A..vậy là có thịt để nấu với măng rồi!

Đúng là tối hôm đó, cả hai gia đình chúng tôi có một bữa no nê măng, thịt. Nhưng đến nửa đêm thì chúng tôi lên cơn sốt. Sáng lại thì vợ tôi xụi lơ và mê man không còn biết gì nữa. Thật ra thì tôi cũng sốt buốt tới xương nhưng có lẽ vợ tôi đang mang thai nên trầm trọng hơn. Tôi ráng đi qua nhà vợ chồng ông anh để nhờ họ đưa vợ tôi xuống trạm xá. Thật bất ngờ, bà vợ cũng đã đưa ông chồng xuống cấp cứu dưới trạm xa rồi. May là khi nghe tin này thì tôi tự nhiên hết sốt. Thế là tôi cố gắng cõng vợ tôi xuống trạm xá. Cách một ngày sau thì ông anh họ chết còn vợ tôi thì hư thai. Sau khi hư thai, vợ tôi càng nguy kịch hơn. Tôi cũng sốt nặng hơn. Thế là chúng tôi được chuyển

cấp cứu lên bệnh viện tỉnh. Cả hai chúng tôi được đưa vào phòng cấp cứu nhưng chỉ một ngày sau tôi được ra khu điều trị.

Tôi đang lên cơn sốt, bác sĩ bóp nắn gì vào người tôi rồi đặt ống nghe và cặp nhiệt. Kế đến, cô y tá đặt vào tay tôi khoảng hơn chục viên thuốc. Tôi nghe loáng thoáng cô ấy nói: “Ăn rồi uống nha!”. Khi bà cấp dưỡng đẩy xe cháo đi phân phát thì tôi cũng dứt cơn sốt. Tôi ăn hết một gà men cháo rồi thấy khỏe lạ kì. Thật sự tôi đã muốn ăn cơm mà bác sĩ chưa cho. Nhưng dù sao cũng còn hơn ở nhà suốt cả tháng trời chưa thấy hột gạo. Ở đây người ta phát cơm, cháo một ngày ba lần. Chưa kịp rửa chén bát bữa trưa thì cấp dưỡng đã phân phát cơm nước bữa tối. Tôi chợt ước bệnh tôi chữa hoài không lành để được nằm ở đây mãi. Chợt nhớ lời cô y tá, tôi rót một ly nước đầy và bỏ vào miệng hơn chục viên thuốc sốt rét. Chưa đầy 15 phút sau, mặt mày tôi choáng váng, môi má tôi lùng bùng, bụng dạ tôi sôi sục quặn đau, toàn thân tôi nóng như lửa đốt và hơi thở tôi đứt đoạn. Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng tôi nghĩ là tôi sắp chết. Thế là tôi lên giường nằm duỗi thẳng chân và đôi tay chấp lại trước bụng như an phận ra đi. Rồi tôi thiếp đi không còn biết gì nữa.

Tôi chợt tỉnh khi bà cấp dưỡng quát bên tai tôi:

- Dậy mà lấy đồ ăn! Cơm hay cháo? Bác sĩ cho ăn cơm chưa?

Tôi nói dối để được ăn cơm. Bởi sao lúc này tôi thèm cơm chi lạ. Người tôi tự nhiên tỉnh táo và khỏe mạnh chưa từng thấy. Bà cấp dưỡng thấy tôi ăn khỏe quá thì cho thêm một phần cơm của ai đó

mới chết nữa. Ăn xong, tôi nhanh chân đi tìm vợ tôi đang nằm ở phòng cấp cứu. Vợ tôi tuy chưa ngồi dậy được nhưng cũng biết nở nụ cười an ủi rồi. Nhìn cái cảm xúc chia sẻ của vợ tôi mà tôi thầm cảm ơn ông trời đã cho tôi bệnh cùng một lần với vợ tôi để tôi có điều kiện mà chăm sóc cho cô ấy. Thú thật, nếu chỉ có vợ tôi bệnh, thì tiền đâu tôi ăn uống cho đủ sức để lo cho cô ấy. Tôi cũng mừng là ngay thời điểm đói kém này mà mang bệnh nặng như thế là một may mắn cho chúng tôi. Để dầu gì người dân khỏe mạnh lúc này kiếm ra được chén cơm. Chờ đến mùa màng thì còn đến bốn năm tháng nữa. Mà đến mùa màng thì chưa chắc đã có lúa. Kiểu làm lúa theo tập đoàn, tập thể, đánh kặng thì lên rẫy, điếm danh chấm công, cạnh tranh nhau bởi tôi ra sức nhiều còn bà thì yếu ớt quá, làm lấy lẹ mong hết giờ về. Thêm nữa, rải lúa trên đất xong để đó chờ ngày thu hoạch mà chẳng có phân bón gì thì mai một chỉ có chia rơm mà ăn.

Qua sáng hôm sau, đáng lẽ giờ làm việc thì tôi bắt đầu lên cơn sốt. Căn bệnh sốt rét một cộng một trừ của tôi như là bệnh giả đò. Nó sốt đúng vào lúc bác sĩ đi khám cho bệnh nhân. Nhưng sáng nay tôi tỉnh như sáo và khỏe khoắn lạ kì. Bác sĩ cặp nhiệt, đo mạch, banh mắt và kéo lưỡi tôi ra rồi kinh ngạc:

- Hôm qua sốt nặng lắm sao hôm nay có gì đâu! Có uống hoặc chích thuốc gì khác không?

- Dạ không! Bác sĩ cho uống một lần thì chỉ uống một lần ngày hôm qua đó thôi.

- Cái gì..uống một lần à?

- Dạ...

Ông bác sĩ hoảng hốt quay nhìn cô y tá.

- Tôi đã bảo chia uống ba lần mà!

- Thế ngày hôm qua chẳng có chuyện gì xảy ra với anh sao?

- Dạ tôi thiếp đi nên chẳng biết gì.

- Chưa chết là may đấy. Thôi lành rồi ngày mai về nhé!

- Dạ..dạ..chưa lành mà bác sĩ! Tôi..tôi còn sốt...

Cả ông bác sĩ và cô y tá bật cười. Bác sĩ nói:

-Tôi là bác sĩ hay anh là bác sĩ. Bây giờ tôi cho anh đi thử máu một lần nữa cho chắc. Nếu hết bệnh rồi thì ngày mai về!

- Dạ bác sĩ cho tôi ở lại thêm...vì..vì tôi còn phải lo cho vợ tôi đang nằm ở phòng cấp cứu nữa...

- Ô hay..sao bệnh nhân ở cái bệnh viện này kì ghê nha! Đáng lẽ nghe xuất viện hết bệnh rồi thì mừng, đằng này thì ngược lại, ai cũng buồn và xin xỏ ở lại là sao. Vợ đang nằm phòng cấp cứu thì anh xuất viện qua chăm sóc cho cô ấy tiện hơn chứ sao.

Tôi lặng ngẹn. Ông bác sĩ đâu có hiểu hoàn cảnh của tôi, của chúng tôi.

Qua ngày hôm sau tôi xuất viện thì vợ tôi cũng được chuyển ra khu điều trị. Tuy có khỏe khoắn đôi chút nhưng bác sĩ vẫn còn bắt vợ tôi ăn cháo. Sức khỏe của vợ tôi có hồi phục hay không chỉ còn nhờ vào một ngày ba gà men cháo thịt băm đó thôi. Nhưng cơ thể đang hồi sức thì chừng đó chẳng ăn thua gì với vợ tôi cả. Nhìn cô ấy ăn mà tôi thấy xót xa. Đáng lý lúc này, vợ tôi phải được bồi dưỡng nhiều hơn thế.

- Vậy là người ta không phát cơm cho anh nữa à?

Tôi gật đầu. Vợ tôi bưng gà men cháo lên:

- Em một nửa, anh một nửa!

- Em phải cần ăn cho có sức.

-Thì anh cũng vậy mà!

Bụng tôi chột sôi lên khi thấy cháo, tôi đứng dậy đi để tránh cho vợ tôi khỏi nghe.

- Anh đi ăn đây!

- Ở đâu có cho anh ăn?

- Đừng lo, có mà!

Nói để trấn an vợ tôi thế chứ tôi lấy gì ăn. Tôi chỉ mong sao vợ tôi có cái ăn là tôi mừng rồi. Cô ấy yếu như thế mà về nhà lúc này thì chỉ có chết.

Hai ngày sau, bà cấp dưỡng thấy tôi đã xuất viện rồi sao vẫn còn lẩn la trong bệnh viện. Rồi bà cũng biết tôi còn ở lại là để nuôi vợ. Và bà cũng tỉnh mắt khi thấy tôi chẳng ăn uống gì cả. Bà chột nhớ trước đây bà có cho tôi một phần ăn của người mới chết mà tôi ăn ngon lành. Thế là nhờ vậy, bữa nào có người chết thì tôi được ăn. Ăn riết rồi tôi cầu cho ngày nào cũng có người chết.

Một tháng sau, vợ tôi đã lành nhưng vẫn còn yếu. Chúng tôi biết rồi thế nào bác sĩ cũng cho xuất viện. Nhưng khi bác sĩ phán cho xuất viện thì vợ tôi bật khóc. Tôi hiểu vợ tôi đang lo sợ về nhà thì cuộc sống sẽ ra sao. Lấy gì để ăn trong lúc chúng tôi mới vừa thoát

khỏi cơn bạo bệnh.

* Nuôi rẹ: Người bỏ công, kẻ bỏ của. Khi vật nuôi sinh lợi thì chia hai.

Trung Kim

Trung kim

Truyện ngắn của Trung Kim

Cắt “của quý”

Rõ ràng là ả vừa thấy chồng ả dự buổi liên hoan tại công ty đây mà sao bây giờ người ta nói chồng ả đang ở trong quán bia ôm này. Biết có đúng không mà xông vào nếu không có thì không yên ổn với bọn đầu gấu đang ngồi hằm hằm nơi cửa đó đâu. Nhưng ả bưng bưng ghen tức và tím tái mặt mày khi vừa thấy bóng dáng chồng mình đang ngả ngón nơi cửa với mấy em mắt xanh môi đỏ. ả xồng xộc xông vào nhưng làm sao bước qua được xác của bọn đầu gấu. Thế là ả nuốt cục tức xuống và lẳng lặng bỏ về. Vừa về tới nhà, ả òa khóc bù lu bù loa với con gái ả.

- Ôi dào! - Con gái ả nói – Khóc làm gì cho mệt bà ơi! Mai mốt tui lấy chồng mà thằng nào cà chớn là tui cắt! Lúc đó có đi đâu thì cũng là chồng mình.

Nghe thế ả chợt nín. Có lẽ ả thấy có lí quá. Rồi ả lẳng lặng ngay cả khi chồng ả chân trước đá chân sau mò về nhà. Chồng ả xin quá lẩn đùng ra giường ngủ mê như chết. Thế là ả lạnh lùng một tay cầm con dao Thái Lan, một tay nắm “của quý” của chồng hót tận gốc một cái ngọt như cắt một trái chuối. Chồng ả thét lên một tiếng rồi xỉu luôn. Con gái ả nghe tiếng thét liền chạy vào. Thấy thế con gái ả hoảng hốt la lên:

- Ôi chời..bộ bà..bà thiến ông thiệt rồi hả?

Ả mặt mày tái mét gật đầu. Con gái ả lính quỳnh thúc:

- Bà ơi là bà ơi, mau mau mà chở ông đi nhà thương..không thôi ông chết!

- Mày..mày chở đi đi! Tao..tao mắc cỡ lắm!

- Tui cũng mắc cỡ!

Con gái ả vội chạy sang cầu cứu ông em ruột của chồng ả. Khi ông em trai của chồng ả đưa chồng ả đi bệnh viện rồi thì ả bắt đầu lo lắng nôn nao sợ chồng mình không tai qua nạn khỏi. ả cảm thấy mình thật ác với chồng mình và lương tâm ả bắt đầu cắn rứt. Cầm trên tay cái xẻng cùng với cái” của quý” của chồng được ả gói trong bọc ni lông cẩn thận, ả lững thững đi ra sau vườn, tìm một chỗ khuất mắt mọi người rồi đào lỗ..chôn. Tự nhiên ả thấy tiếc và nước mắt bỗng tuôn trào. ả nhớ lại cái ngày mới lấy nhau, Chồng ả có đi đâu thì cũng không quên tối về với ả. ả cũng thế, cứ hễ rời chồng một buổi là thấy nhớ. Có khi thấy nhớ quay quắt những cuộc ái ân mà phải bỏ dở công việc để về. ả nghĩ nếu trước đây mà chồng ả không có cái “của quý “ ấy thì làm sao mà nhớ nhau như thế được...

Con gái ả thấy ả buồn rũ rượi thì cũng tội nghiệp. Thật ra khi thấy ả cắt đứt cái “của quý” của ông thì cô lấy làm mừng. Bấy lâu nay cô cũng sợ nó lắm mà chưa biết phải đối phó như thế nào. Bởi đã có lần ông đem khoe với cô nhằm để gợi dục cô rồi. Cũng may khi đó cô thất kinh hồn vía mà thét lên một tiếng khiến ông phải thu hồi. Nhưng nhiều khi cô thấy ông cũng tội mà không kiềm chế được thì có ngày cũng buông xuôi. Bởi từ ngày cha cô mất, ông đem mẹ con cô về và lo lắng chăm dưỡng cho tới nay mà chẳng cố chấp một điều gì...

- Tui nghe người ta nói có thể may lại được nếu chưa quá một hai giờ gì đó!

- Hả? Mà..mày nói cái gì?

- Bà muốn phục hồi lại cho ông thì mau mau đem cái đó lên để bác sĩ kịp may lại.

- Ôi chời ơi! Sao mày không nói sớm. Tao..tao chôn rồi..

Ả bật dậy như cái lò xo, phóng ba bốn bước đã ra chỗ chôn cái “của quý” của chồng ả. ả vội vàng dùng hai bàn tay móc đất lên lia lịa như chôn đào hang. ả kéo vội cái bịch ni lông lên rồi phóng chạy vào nhà.

- Đi, đi! Đi với tao lẹ lên!

- Bà chạy ra mua nước đá cho nó mát mẻ đã kìa! Chứ lên tới đó là nó thiu mất, có mà dzứt cho chó ăn! Tui nghe người ta nói dzậy đấy!

-Thì..thì..mày chạy ra mua dùm tao đi!

- Ôi chời, của bà mà làm như của tui! Mệt, xấu hổ lắm bà ơi!

-Tao..tao lẹ mà! Chồng tao thì tao mới xấu hổ, còn mày mà

xấu hổ gì! Tao..tao thiến chứ bộ mày thiến à!

Thấy bộ mặt khẩn thiết của ả, con gái ả tội nghiệp nên lững thững đứng dậy

- Lệ lệ dùm tao chứ quá một giờ là không kịp mà mày rề rề dzậy làm sao chời!

Con gái ả chạy đi một lúc rồi chạy về:

- Hết nước đá rồi bà ơi!

- Ôi chời..chời không thương tui gì cả! Thì mày chạy xa xa một chút. Thôi, tao đ. nhờ mày nữa! Ông nuôi mày lớn lên từng đó mà mày chẳng làm cho ông được điều gì.

Thế là ả ba chân bốn cẳng vừa chạy ra khỏi nhà vừa la lớn:

- Bà con ơi! Nhà ai có đá trong tủ lạnh không vậy? Cho tui xin vài cục đi!

Ả đi một vòng, gom được một bịch nước đá về. Rồi ả cùng với con gái ả đập nước đá nhỏ ra ướp cái “của quý” trong một túm ni lông bằng quả bưởi. Xong, cả hai mẹ con vội ra kêu xe ôm đi.

Xe ôm đi đến đoạn phố xa đông đúc thì bị kẹt. ả nôn nóng la toáng lên:

- Sao lại kẹt xe vào lúc này hả trời! Mà ông đi đường nào để kẹt dzậy?

- Bà đi bệnh viện thì tui chở đi bệnh viện chứ đi chỗ nào nữa chời! Mà cái gì ướt sau lưng tui dzậy?

Hóa ra ả nhờ lưng ông xe ôm che chắn cái túm “của quý”. ả lặng thinh rồi quay ra sau tìm con gái ả. Vừa thấy con gái ả bị kẹt phía sau xa, ả rống lên:

- Ông tới nhà thương nào..ào?

Mặt con gái ả chưng hửng:

- Tui..tui không biết..iết!

- Ôi chời ơi là chời!

Ả bức tức giờ cái túm “của quý” lên cao quá đầu rồi xồng xộc chen chân vội qua những hàng xe kẹt cứng tới con gái ả và quát lên:

- Sao mày lại không biết được..ược!

Con gái ả bị la trước mặt đông người thì nghĩ như mọi người đã biết hết chuyện “thái giồng” nên quē quá cũng la toáng lên:

- Sao tui phải biết! Chuyện của bà mà bà không chịu hỏi thì thôi! Cho đáng đời bà, ai biểu bà thiếu ổng!

Ả ngượng ngùng nhìn mọi người rồi nhìn ông xe ôm. Còn ông xe ôm thì đang rướn tay sau lưng để xem chỗ áo bị ướt lạnh của mình và khi nghe ả nói thế thì cũng ngược lên nhìn ả với ánh mắt nghi ngờ, rồi lại nhìn mọi người như dò hỏi.

- Giờ làm sao đây hả chời!

Con gái ả thấy ả than thở thảm thiết quá thì liền đi thẳng vào một buồng điện thoại công cộng gần đó điện về hỏi vợ của ông em chồng ả. Cũng may là ông em chồng ả có điện thoại di động. Con gái ả đi ra và trấn an ả:

- Yên chí đi bà ơi, tui biết chỗ rồi!

Ả mừng quá hét lên:

- Ui chời ơi.. chời vẫn còn thương con!

Ả cầm túm “của quý” đưa lên cao như sợ va chạm làm dập rồi nói với con gái ả:

- Trả tiền rồi thoát qua chỗ này đi xe khác cho lẹ mày ơi!

Ả xông tới như muốn bay trên đầu mọi người để thoát ra khỏi chỗ kẹt xe. Nhiều người thấy ả đưa cao lên cái túm gì ươn ướt trên

tay mà nét mặt khẩn trương quá thì cũng sờ sờ đụng vào cái túi nên vội vàng tránh ra cho ả. Khi ả vượt qua được quãng đường kẹt xe rồi thì quay lại sau tìm con gái ả. ả thấy con gái ả còn đang len chân phía sau xa thì tức quá dậm chân dậm cẳng:

- Chờ! ời là chờ!..Mình thì sốt cả ruột còn nó thì...

Khi con gái ả vừa gần đến nơi thì ả rống lên:

- Đ. má, lè lẹ dùm đi..i, không thôi ổng chết..ét!

Con gái ả đang vát vả để cố lách qua hàng xe cộ, nghe ả quát mắng mình thì bực quá cũng la lên:

- ổng chết hay bà chết!

- Ừ..tao chết, tao chết cũng được!

- Cũng phải từ từ chớ! Từ trước đến giờ có ai bị đứt cái khúc thịt thừa đó mà chết đâu!

- Chết chứ sao không chết..ét!

- Chết gì! Chỉ có “làm ăn” không được thôi chứ chết gì!

ả lại quē độ với câu nói đó nên đành lặng thinh.

Khi vừa tới bệnh viện chưa kịp trả tiền xe ôm thì ả đã lao ngay vào. Lẽ dĩ nhiên, ở bệnh viện mà thấy người cầm cái túi gì phóng nhanh vào như thế thì ai cũng tránh ra. Duy chỉ có ông bảo vệ là không cho vào:

- Giờ làm việc là không được thăm nuôi.

-Tui đem cái..cái này vào để kịp cho ổng may lại gáp. Gáp rút như dzậy mà còn cấm cản nữa nè chờ!

- Cái này là cái gì?

- Ôi chờ! ời! Cái..cái..cái con C.!

- Nè bà! Tui hỏi đảng hoàng bà đừng có chửi thề nha!

Tay trái ả cầm túi “của quý” giơ cao lên khỏi đầu, tay phải ả xô

ông bảo vệ dạt sang một bên rồi lao vào bệnh viện. Ông bảo vệ định chạy theo giữ ả lại nhưng con gái ả đã nói rõ vấn đề nên ông bảo vệ để cho ả và cả con gái ả vào luôn.

Chờ ngoài phòng mổ, ả thì sốt ruột đứng ngồi không yên. Còn con gái ả thì ngược lại, như có vẻ là không cần thiết vào sự thành công của bác sĩ. Bởi con gái ả đang lo lắng về chuyện nay mai khi mà chồng ả phục hồi “vũ khí” lại y như cũ.

-Tao thì sốt cả ruột, còn mày thì...

-Tui thì muốn cho ông tiêu luôn cho rồi!

- Cái con này..mắc mớ gì mày!

Con gái ả lặng thinh và liếc nhìn vào cái sự vô tư của ả mà thương. Ông bác sĩ bước ra khỏi phòng mổ và đến nói với con gái ả:

- Đã nối lại thành công, chúc mừng cô!

- Dạ dạ..à không! Chúc mừng bà này nè!

Trung Kim

Trung kim

Truyện ngắn của Trung Kim

Tiếng rao Sài Gòn

“Xôi dzò.. ồ! Xôi dzò.. ồ! Xôi dzò.. ồ!”

“Dzô đây tui dzò.. ò!”

“Xôi dzò.. ò!”

“Dzô đây tui dzò.. ò!”

Tiếng rao nhỏ nhẹ, êm ái, chậm chậm, ngọt ngào và vừa đủ nghe trong khoảng cách 20 mét của một cô gái bán xôi vò như ru ngủ người nghe trong đêm khiến cho một người đàn ông ngồi trong nhà không kiềm được cảm xúc bật lên tiếng rao treu ghẹo trên. Và có một đêm, cũng vì tiếng rao quyến rũ này khiến cho một ông “dê xồm” nào đó chỉ mua một gói xôi ba ngàn đồng mà “dzò” cô gái đến lòa lộm nước mắt vì tức tối. Tôi bật cười và chợt nảy ra ý tưởng viết về những tiếng rao hằng ngày và những ấn tượng của nó ở trong cái thành phố phồn vinh náo nhiệt này.

Giữa trưa, không khí yên ắng nghỉ ngơi của mọi người trong con hẻm phố bỗng bị chát chúa bởi một tiếng rao thật to, chắc, dần mạnh từng tiếng như đe dọa người nghe của một người đàn ông mài dao kéo: “Mài.. ài..dao, mài.. ài..kéo đây! Mài.. ài dao, mài.. ài..kéo đây! Mài.. ài dao, mài.. ài kéo đây!” Thỉnh thoảng, tiếng rao im bật một lúc rồi bất thần quát mạnh và to lên như sét đánh ngang tai khiến người ta giật thót. Ai cũng bực mình nhưng không ai dám nói. Bởi chỉ nghe cái giọng rao “giang hồ” đi liền với cái công cụ lạnh tanh ấy thì người ta đã sợ rồi. Nhưng trưa nào cũng thế thì không ai chịu nổi. Một hôm có anh chàng thợ sửa xe trong xóm tức quá, quát lại “Ông làm cái gì mà trưa nào cũng đi khủng bố người ta vậy?” “Tôi mài dao, mài kéo ạ?” “Ông ý ông làm nghề mài dao rồi trưa nào cũng đi hù dọa người

ta hả?” Tưởng ông sẽ hùng hổ như cái giọng điệu dữ tợn của ông. Ai ngờ ông chỉ nhoẻn miệng cười một cách hiền từ.

“ Bánh chưng, bánh giò đây! Bánh chưng, bánh giò đây!” Tiếng rao vội vàng, dứt khoát và đều đều mà vắng vắng như từ ở dưới đáy giếng rao lên vài câu thì đã tắt ngấm. Có một người phụ nữ bật cửa chạy nhanh ra gọi theo hướng mà bà vừa nghe rao, gọi lớn “ Bánh giò! Bánh giò!”. Thế rồi bà nhìn quanh mà chẳng thấy người phụ nữ bán bánh giò đâu cả: “ Cái con bán bánh giò này lúc nào cũng thế cả. Vừa rao xong là biến mất. Ngặt nổi là bánh của nó thì ngon, cho trẻ con ăn thay cháo được mới tức chứ!” Đúng vậy! Cái chị bán bánh giò này đi bán bánh giò trên một chiếc xe đạp sườn ngang giống xe đạp đua. Cái đặc biệt của chị là: Rao bánh đằng đông nhưng bán bánh đằng tây. Bởi thế khi nghe tiếng rao của chị ở chợ Bến Thành thì phải đón mua bánh của chị ở Chợ Lớn.

“ Ti vi, tủ lạnh, radio, cát xét, máy giặt, âm li hư cũ nát tan ben bán không? Nát tan ben, nát tan bành, nát không còn chỗ nào nát thêm được nữa đem ra bán cũng mua! Hư cỡ nào cũng mua! Cũ cỡ nào cũng mua! Cũ như thời Bảo Đại ở trường cũng mua! Hư tả tơi như cái mền rách cũng mua! Còn nếu chưa hư thì phá cho hư rồi đem ra bán cũng mua! Nếu còn mới thì chà cho cũ đem ra bán cũng mua! Nếu chưa nát thì đập tan tành cho loài sexy rồi đem ra bán cũng mua luôn!” Đây là lời rao của một người đàn ông trung niên thường xuất hiện vào khoảng chín mười giờ vào mỗi buổi sáng trong khu phố tôi.

Thế mà cũng có người vì thiếu “thuốc” đã cắt hết dây điện hoặc làm cho hư một bộ phận nào đó trong máy móc của nhà mình để cha mẹ tưởng hư rồi cho bán.

“Dzú, sữa, đây.. ây! Dzú, sữa, đây.. ây! Dzú, dzú dzú, sữa đây.. ây!” Tiếng rao cách điệu lòng trong tiếng máy xe nổ bành bịch của một người thanh niên đi xe honda dame chở theo theo sau một cần xé trái vú sữa nghe rối loạn cả khu phố. Người phụ nữ bức mình vì đứa con nhỏ mới sinh của chị giật mình khóc thét lên. Chị tức quá chạy nhanh ra nói lớn với người thanh niên: “Dzú chẳng có sữa gì cả mà ngày nào cũng dzú sữa, dzú sữa, dzú sữa!” Người thanh niên chẳng biết vô tình hay cố ý, vừa liếc trộm một cái vào đôi gò bồng căng tròn đang phơi bày nửa kín nửa hở vừa nói “Dzú dzậy mà không có sữa hả cô!” người phụ nữ bắt gặp ánh mắt liếc trộm ấy vừa bẽn lễn đi vào vừa nói “Sữa đâu mà sữa. Còn gần cả chực trái kia. Trả lại cho anh đấy!”

“Viện Công Nghệ Hóa Màu vừa cho ra đời một loại keo diệt chuột, ruồi muỗi và các loại côn trùng khác mà không có một loại thuốc nào có thể so sánh được...” Một người đàn ông đã từng vì keo diệt chuột này mà làm hư cả tập tài liệu của ông, bởi chẳng những không dính được những con chuột cống, ngược lại, do vướng chân tay của nó khiến nó tức giận tha luôn cả mình mẩy trét đầy keo của nó lên bàn làm việc của ông và vừa trét keo vừa cắn nát giấy tờ của ông. Đã thế, bây giờ, tiếng loa cứ phát đi phát lại ra rả trước mặt nhà ông: “

Viện Công Nghệ Hóa Màu...” khiến ông điếc tai không thể chịu đựng nổi liền quát lên “ Xạo bỏ mẹ! Chỉ diệt được mấy con chuột nhắt. Còn chuột cống ăn hại đến sập cả tiền đồ thì chỉ làm trò cười cho thiên hạ”

“ Tiền đồng, tiền xu, tiền kẽm, tiền bạc, tiền trụ, tiền râu, tiền lỗ, tiền các, tiền Bảo Đại, tiền Diệm Nhu, tiền Lê Văn Duyệt, tiền Vua Quan, tiền Đông Dương, tiền Pháp thuộc, tiền rách nát, tiền hư cũ, tiền thời đồ đá, tiền thời khủng long, tiền thời tiền sử, tiền xưa như trái đất, rách nát như cái mền rách , thậm chí chỉ thấy dẹp dẹp, tròn tròn, đen đen chỉ còn một cái lỗ méo méo, tiền... cũng đều mua hết tất tatan nghe! Ai có nhiều bán nhiều, ai có ít bán ít nghe!” Tiếng rao của người đàn ông này dài từ đầu hẻm cho đến cuối hẻm vẫn chưa hết những thứ mà ông ta muốn mua.

“ Cóc ma ru đây.. ây! Cóc ma ru đây.. ây! Cóc ma ru đây.. ây!” Tiếng rao the thé của một anh chàng đen thù lù đầy chiếc ba bánh chở một xe trái cóc vào hẻm phố. Người ta đã quen tai với tiếng rao đảo ngược gây sự chú ý này của anh ta nên khi nghe tiếng rao như thế thì xóm làng biết là anh ta đang rao bán trái cóc. Nhưng như tiếng rao thì anh chàng này bán CU MA RỐC chứ đâu phải bán trái cóc.

“ 5 ngàn 2 nải chuối sấp..5 ngàn!”

“ 5 ngàn 2 nải chuối sáp dẻo luộc..5 ngàn!”

“ 1 ngàn 1 trái chuối voi dài..1 ngàn!”

“ 1 ngàn 1 trái chuối chín cây cứng ngắt..1 ngàn!”

Tiếng rao của đôi trai gái chẳng biết có phải là vợ chồng hay không nhưng cứ nữ rao một tiếng thì nam rao một tiếng như đôi song ca đang trình diễn văn nghệ. Mỗi lần có cặp nam nữ này đẩy xe chuối vào khu phố bán là lũ trẻ dừng mọi thứ vui chơi lại để vênh tai lên nghe, nhìn.

“Đi nhai, đừng ngậm, ngồi cười, bóp một cái kêu đau đây! Đi nhai, đừng ngậm, ngồi cười, bóp một cái kêu đau đây!” Chẳng hiểu anh ta bán cái thứ gì mà rao như thế? Hóa ra anh ta bán một loại đồ chơi búp bê của TQ. Hễ đứng thì im re, đi thì cái miệng nhóp nhép, ngồi xuống thì há miệng cười và bóp vào một cái nơi bụng thì kêu lên một tiếng.

“Đài chính, đài phụ đây.. ày..y! Long An, Thành Phố, Đồng Nai đây.. ày..y!” Tiếng rao ọng ọe của một “ em” “ hai phai” cầm xấp vé số vừa đi vừa nhún nhảy chìa hết cho người này đến người khác bất kể người ta đang làm gì. Có ông Việt kiều về thăm quê hương đang đứng ngắm giàn hoa sau cánh cổng đóng kín. “Em hai phai” trong thấy ông ta qua khung cửa nhỏ của cánh cổng liền áp mặt vào hỏi “ Mua Long An không anh ời..i, số đẹp, con dê.. ê!” “ Dê gì?” “ Dê nhỏ, số đẹp, 35!” Ông Việt kiều chẳng hiểu ắt giáp gì nhưng vẫn lắc đầu “ Vậy thì mua con đĩ nghe anh? Đài phụ, Đồng Nai!” Ông Việt kiều vẫn

lắc đầu. Đến lúc này dường như ông đã hiểu. “ Làm gì mà lắc lắc cái đầu mào hoài thấy ghét quá hà! Thôi mua em nè.. ề!”

Có một tiếng rao rất ư là..nghệ thuật. Đó là rao bán kẹo kéo thời “hiện đại”. Xưa kia, người ta treo một cái chuông ở ghi đông xe đạp rồi rung lên. Bây giờ người ta làm một giàn loa âm li lớn, đậu lại một đoạn đường nào đó rộng rồi mở nhạc đệm cho “ca sỹ” biểu diễn ngay giữa đường phố. Còn những người khác trong nhóm thì cầm kẹo kéo đi mời người xem mua. Nhiều người nghe giọng hát không thua gì ca sỹ chuyên nghiệp nhưng cuối cùng họ cũng vỡ lẽ ra rằng “ca sỹ” dỏm này chỉ nhép miệng theo máy của một ca sỹ chuyên nghiệp nào đó mà thôi.

“ Dze chai..ai! Dze chai..ai! Dze chai..ai!” Tiếng rao nhỏ nhẹ của một người đàn bà chừng trên 50 tuổi nghe dịu dàng mà nếu chưa nhìn thấy bà thì cứ nghĩ người rao chỉ khoảng chừng tuổi đôi mươi là cùng. Nhưng hầu như ai cũng thương và kính phục bà. Bà mua bán giấy báo, chai lọ, đồng nhôm, nhựa...đã bao năm nay nên người ta đã quen mặt bà rồi. Thường bà hay dừng chân nghỉ trưa ở bên mái hiên của một chung cư. Sau khi ăn một gói xôi hoặc một củ khoai mì thì bà lật đặt xếp gọn lại những thứ đã mua vào đôi gánh cho cân bằng, dễ gánh. Nhìn những giọt mồ hôi thấm đẫm lưng áo bạc màu thế ai cũng thương xót. Nhưng bà không hề than thở một điều gì mà trái lại, nét mặt bà luôn hiện lên một niềm hãnh diện và hạnh phúc bởi hai đứa con trai học đại học Bách Khoa sắp trở thành Kỹ sư của

mình.

“ Rau nhút, rau lang, rau muống, rau bồng toi đây!” “ Rau nhút, rau lang, rau muống, rau bồng toi đây!” Dân trong khu phố này, sáng sớm khởi cần phải canh chừng đồng hồ để đi làm mà chỉ cần đến khi nghe tiếng rao giọng Thái Bình của một người đàn ông trung niên cất lên thì biết là khoảng 7 giờ rồi. Người đàn ông bán đủ thứ loại rau trên một chiếc xe đạp rảo vào khu phố tôi và chưa một lần nào trễ nhiều hơn hoặc sớm nhiều hơn 7 giờ. Người ta tự hỏi: Làm sao mà ông ta đúng giờ như thế khi mà ông không thể làm chủ được thời gian trong việc mua bán với khách hàng. Nghĩ mà thấy cũng buồn cười. Với một người bán cùng làm lụng vất vả để có miếng ăn mà có một phong cách mẫu mực như thế trong lúc có nhiều người tự cho mình là kẻ bề trên nên thường đến trễ trong những cuộc hội họp hoặc tiệc tùng.

Có những tiếng rao đồng loạt, chớp nhoáng trong vòng mười phút và chỉ xảy ra đúng 5 giờ kém 10 mỗi chiều nhưng tiếng rao ảnh hưởng đến đời sống người dân, nhất là dân chơi số đề suốt thời gian sau đó. Hàng chục đứa bé chạy cấp tập tỏa ra các hẻm bắt kẻ xe cộ lưu thông trên đường để rao: “ Giấy dò đây! Giấy dò đây!” Người đón mua cũng có vẻ như sốt ruột chờ đợi những tờ giấy dò đó. Có người còn chạy nhanh theo đứa bé để kịp mua cho được tờ giấy dò. Và thường sau những tiếng rao bán giấy dò đó là những cuộc cãi cọ hoặc những buổi nhậu nhẹt, thậm chí đâm chém nhau do trúng hoặc

thua số. Có một cặp vợ chồng tối ngày lo bàn chuyện đánh số đề. Hễ sáng sớm, ông chồng đẩy xe xích lô ra mà bắt gặp điều gì trước tiên là ông luận cho ra một con số. Bà vợ thì vấp hoặc đạp phải cái gì là lập tức cũng hiện ra một con số trong đầu. Những thứ mà trong làng đề có sẵn như: Con dê: 35, 37; Cái hòm: 22, 62; Con khỉ nhỏ: 23, khỉ lớn: 63; Chó nhỏ: 11, chó lớn: 51; Vú nhỏ: 04, vú lớn: 44; Cút nhỏ: 36, cút lớn: 34; L. nhỏ (bộ phận sinh dục nữ): 02, L. vừa: 42, L. lớn: 82; C. nhỏ (bộ phận sinh dục nam): 31, C. lớn: 71...thì bàn ít. Những gì chưa có số thì hai vợ chồng bàn luận cả ngày. Nhưng đến chiều lại, sau khi ngóng tiếng rao dò số trong tâm trạng hy vọng thì một cuộc đấm đá, cãi cọ xảy ra giữa hai vợ chồng. Chồng thì : “ Tại mày mê con C. lớn nên xúi tao mua 71!” Vợ thì: “ Tại mày thèm cái L. nhỏ nên buộc tao phải mua 02!”. Và một năm 365 ngày thì hiếm lắm mới có một ngày: “ Nhờ em đạp cục cút chó mà vợ chồng mình tối nay mát trời ông địa luôn!”

Có một tiếng rao không bằng môi miệng giọng điệu mà bằng một xâu đồng xu. Đó là anh chàng đấm bóp giác hơi. Cứ đêm đêm có một anh thanh niên cọc cạch trên chiếc xe đạp, tay cứ lóc xóc xâu đồng xu kêu lích xích, lích xích nghe rất vui tai. Nhưng chẳng biết có phải vì anh ta thấy có người thích tiếng lích xích ấy hay không mà cứ tới ở một góc phố bên hông nhà của một người phụ nữ có chồng làm việc ngoài Hà Nội lâu lâu mới về một lần thì dừng lại và xóc miết. Có lẽ quá thích tiếng rao lích xích mà chỉ một lúc, người phụ nữ mở cửa sau mời chàng vào đấm bóp giác hơi cho tới tờ mờ sáng. Và có ai ngờ không? Chàng đấm bóp giác hơi trên chiếc xe đạp cà tàng vào

ban đêm này, thì ban ngày hiện hình là một chàng công tử bô trai cưỡi xe Dilan láng cón lả lướt trên phố.

Thôi..mệt rồi! Tiếng rao Sài Gòn thì nhiều vô số, nào là: Nghêu, sò, ốc, hến; Nào là chôm chôm, bìm bịp; Nào là sầu riêng, mít ướt; Nào là hột vịt, hột gà...Hẹn một dịp khác!

Truyện ngắn của Trung Kim

Khóc Mướn

Mụ ngồi xuống bên một người đàn bà vừa mới chết. Từ nơi cổ mụ chột bật ra tiếng khục khặc nghễn nghễn như tiếng của một người nấc cụt rồi âm thanh ấy bỗng vọt lên thành một tiếng rú dài như tiếng hú của một con sói. Tiếng hú vừa đủ cho những người ở gần đó nghe. Thỉnh thoảng mụ ngưng lại rồi khọt khẹt trong cổ, nấc lên vài cái, chíp miệng và thở ra. Mụ làm như vậy được một lúc thì mắt mũi mụ lòa lộm nước giải. Khi biết nước mắt, nước mũi đã chảy ra, mụ quệt cho nhòa nhộm cái mặt có vẻ đau xót của mụ. Mụ liếc nhìn ông bác sĩ - con của cụ bà mới chết - để dò xét. Vợ ông bác sĩ thì đã để ý đến mụ. Còn ông thì vẫn đứng dưng. Nhưng những gì mụ đang làm là muốn ông động lòng. Động lòng cho mụ chứ không phải cho cái

bà già đã chết kia. Mụ bắt đầu đổi kiểu khóc. Tiếng khóc của mụ bây giờ xen lẫn cả tiếng thở khò khè của người lên cơn suyễn. Mụ nấc lên, nấc lên như người sắp trút hơi thở rồi khọt khẹt như bị cảm nghẹt mũi. Và rõ ràng là mụ bị đuối sức vì cái khóc giả tạo kia. Nhưng mụ vẫn liếc nhìn ông và lấy làm sung sướng khi thấy ông đã chú ý đến mụ.

Ông dường như không thể chịu được những nét mặt, động tác khóc giả tạo của mụ. Ở trong bệnh viện ai mà không biết cái ngón nghề khóc mướn của mụ. Ông đã cấm mụ bén mảng tới cái bệnh viện từ lâu rồi. Nhưng mụ vẫn lén lút, lẩn la quanh bệnh viện và nhà xác để tiếp thị cái nghề khóc mướn của mụ. Và bởi vì vẫn có người thuê mụ khóc. Rồi đến bây giờ cũng chính gia đình ông thuê mụ khóc. Ông đến bên vợ mình rồi nói: “ Nhìn cái giả tạo của mụ ta mà thấy ớn! Đã thế bà không thấy thằng nhóc mất dạy con của mụ ta cứ lấp ló ngoài cổng kia!” “ Thì đuối nó đi chứ có gì đâu! Ông là bác sĩ có danh phận trong bệnh viện mà mẹ ông chết, trong gia đình chẳng có tiếng khóc. Muốn cho thiên hạ biết mình ăn ở thất đức à!” “Bà nói cái gì thế?” “ Chứ không phải nữa sao? Ông làm cho người ta có bầu, khi đẻ con ra không ai thừa nhận thì người ta phải quăng vào sọt rác chứ sao!” “ Bà hể có dịp là móc chuyện của tui ra...” “ Tui móc cho đến khi ông chữa thì thôi...”

Thằng cu lợm vừa thấy bóng ông đi ra là nó phóng một cái qua bên lề đường ngồi núp sau cái ghế đá. Nó cũng đã biết ông rất quyền thế trong cái bệnh viện mà mẹ nó và nó bám để sống qua

ngày. Nhưng nó chẳng hiểu vì sao thường ngày ông cho người đuổi mẹ nó và nó gay gắt như thế còn bây giờ thì lại mời mẹ nó vào nhà để khóc. Bỗng nó chợt sợ rằng liệu ông có giả bộ như thế để bắt mẹ nó đi luôn không. Mới nghĩ đến như thế mà mắt nó rơm rớm hai giòng lệ. Nó lại chạy vào lấp ló trước cổng nhà ông để xem mẹ nó đang ở đâu.

Ông vừa thấy nó lấp ló trước cổng thì tức giận quát vào mẹ: “Mẹ ra đuổi nó về đi còn không thì tôi không cho mẹ khóc nữa! Thằng con mẹ quậy phá lắm mà hể hờ cái gì thì chôm cái đó à!” “Hắn còn nhỏ thì tui đi đâu nó leo đẹo theo đó thôi. Nó cũng biết tui bị ung thư, lỡ khi chết bất thành linh thì cũng còn thấy mặt tui đó chứ!” Nghe đến đó ông bỗng giật mình, vì hành vi, thần sắc của mẹ này giờ trước mắt ông cho thấy sức khỏe của mẹ có vấn đề. Ông móc túi lấy 50 chục ngàn đồng đưa cho mẹ rồi vội đẩy mẹ ra khỏi cửa. “Cho tui khóc thêm đi! Tui cần thêm tiền cho thằng cu Lượm...” “Thôi thôi..mẹ đi ra dùm...”

Mẹ vui mừng khi thấy mình lại có tiền để mua cho thằng cu Lượm một bộ áo quần mới. Nhưng sau khi rời khỏi nhà ông bác sĩ, cu Lượm lại đòi mua cho nó một chiếc xe hơi đồ chơi.

Mẹ nghển ngẹn từng hơi trong cổ. Tuy mẹ đã căn phòng hai cái lỗ mũi lên mà dường như cũng không đủ không khí cho mẹ thở. Mẹ lờ đờ mở mắt. Tiếng rên rỉ của mẹ nghe như ở đâu đâu trong óc. Mẹ hóp hóp từng hơi thở vào như cố đẩy nỗi đau đớn đang giằng xé tâm can của mẹ ra. Thế mà trên gương mặt co quắp, trên

đôi mắt buồn tủi của mẹ chỉ rơm rớm một giọt nước mắt. Tiếng khóc của mẹ không thể bật lên thành tiếng mà âm ỉ như vọng ra từ đâu đó trong cõi âm u của tâm hồn mẹ. Mẹ chẳng cần ai hiểu mẹ nói gì nhưng mẹ cần phải cho thằng cu Lượm biết tuy nó không phải là con ruột của mẹ mà mẹ cũng thương nó còn hơn cả bản thân mẹ. Kể từ khi ai đó bỏ nó ở trong một thùng rác ở ngoài bệnh viện để mẹ thấy xót xa tội nghiệp mang về nuôi cho đến nay, mẹ thấy đời mẹ gắn bó và có trách nhiệm với đời nó như mẹ với con. Mẹ đặt cho nó tên Lượm cũng chỉ vì mẹ coi như lượm được nó là một sự may mắn cho cả mẹ và nó. Tuy hai năm nay mẹ lo lắng khổ cực nhiều vì nó nhưng mẹ sung sướng vì có một tình thương, một trách nhiệm, một sự chia sẻ niềm vui nỗi buồn với nó. Nay thì không còn ai để nuôi nấng nó nữa. Nghĩ đến đó lòng dạ mẹ quặn thắt và tim mẹ ngưng đập từ lúc nào. Thằng cu Lượm ngồi bên cạnh mẹ cứ đẩy lui đẩy tới chiếc xe hơi đồ chơi một cách thích thú...

Trung Kim

Trung kim

Ngoại tình

Câu “Hôn nhân là những giây phút cuối cùng của tình yêu và

những giây phút đầu tiên của trách nhiệm” của anh cứ vẫn vơ trong đầu tôi suốt cả tuần trắng mắt. Chồng tôi và tôi đều thấy câu này hay hay khi mở món quà cưới của anh. Chồng tôi thu vào băng đĩa cho bà con bạn bè xem. Đọc thì hiểu như thế đấy nhưng tôi vẫn không đồng ý với anh lễ kết hôn là sự kết thúc của tình yêu. Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy cái đấm đui mê muội, cái nhớ nhung mong đợi, cái âu lo hụt hẫng và cái thiếu thốn vô cùng tận của khát khao vân vân và vân vân của tôi và chồng tôi sau đám cưới cho anh thấy.

Tôi đi làm việc trở lại và gặp anh. Từ lâu tôi biết anh suy nghĩ rất chính chắn và sâu sắc. Điều gì anh nói chưa biết có hợp lí hay không nhưng chỉ nghe lời lẽ chừng chạc và văn hoa của anh là đã thấy hay rồi.

- Em rất thích câu đó của anh nhưng phải giải thích như thế nào chứ chỉ đơn giản như thế thì em không đồng ý.

- Em hiểu như thế nào thì nó sẽ là như thế ấy.

- Là sao?

Tôi phát tức vì cái lạng thinh của anh và thế là tôi phải suy nghĩ để xem ý của câu này có đúng như những gì mà anh thường nói với tôi không. Anh thường nói với tôi rằng: Hôn nhân là một khế ước của cái tôi. Khi tuyên bố hôn nhân là cái tôi khẳng định cái mà mình được sở hữu. Có nghĩa là khẳng định chồng tôi là của tôi và tôi là của chồng tôi. Sự khẳng định này như là một sự ràng buộc bất di bất dịch của cái tôi. Và loài người kì lạ lắm. Khi chưa được sở hữu thì tìm mọi cách để chiếm hữu. Nhưng khi được sở hữu rồi thì không còn biết quý trọng và giữ gìn nữa. Tôi nói những điều tôi nghĩ với anh. Anh nói:

- Em thông minh đấy!

- Anh cho rằng khi cứ ao ước muốn được chiếm hữu, cứ lo sợ không thuộc về mình thì chính lúc đó mới là tình yêu chứ gì?

Anh gật đầu. Tôi nói tiếp:

- Nhưng đó là quan điểm của anh. Còn em thì không như thế. Em thấy trong em càng ngày càng mê chồng em hơn!

- Thế thì tốt! Và ai cũng như em hết thì thế gian này không còn ai ngoại tình nữa!

Tôi cong môi tỏ vẻ bất đồng quan điểm với anh. Tôi biết tôi tranh luận không lại anh nhưng lúc nào cuối cùng anh cũng nhường nhịn để cho tôi thắng. Thế nên, lần này tôi muốn ngưng tranh luận ngay câu hạ nóc ao của anh. Bởi tôi bỗng dưng cảm thấy anh bị thiệt thòi một điều gì đó về tôi. Tôi chuyển ý:

- Em ghét nhất người phụ nữ ngoại tình! Phụ nữ mà ngoại tình là lẳng lơ vô trách nhiệm, phản bội và xúc phạm chồng mình.

- Em ghét đến thế cơ à?

- Em ghét từ nhỏ!

Tôi tiếp tục công kích nguyên rủa trong lúc anh chỉ lắng nghe chia sẻ nỗi bức xúc về chuyện phụ nữ ngoại tình của một người mới kết hôn đang đầy tràn hạnh phúc như tôi.

Một năm sau tôi sinh con gái đầu lòng và cũng là lúc chồng tôi được thăng chức trưởng phòng. Mọi người trong cơ quan chúc mừng tôi hạnh phúc nhưng chẳng hiểu vì sao lòng tôi bỗng tràn dâng một nỗi buồn. Nỗi buồn bắt nguồn từ khi tôi có bầu được vài tháng. Tôi bị hành hạ bởi thai nghén thế mà chồng tôi cũng chẳng hay biết

gì. Quan tâm lớn nhất của chồng tôi lúc bấy giờ là cái chức trưởng phòng này.

Đến tối, khi chồng tôi vừa về tới nhà, tôi nói:

- Cơ quan em gửi lời chúc mừng anh được lên chức trưởng phòng!

Chồng tôi gật đầu tự mãn và lấy một cục tiền trong cặp mở két bỏ vào.

- Ủa! Anh nhớ là anh bỏ trong két ba cục tiền bằng nhau mà sao cục này ít hơn?

- Vậy chứ ai lấy?

Tôi bực bội. Chồng tôi lúc nào cũng giọng điệu ấy. Ông đâu có biết có những buổi sáng tôi phải nhịn đói đi làm vì sợ cục tiền bị vơi.

- Anh nói thế thôi chứ em muốn tiêu xài gì thì cứ lấy. Anh chỉ muốn dành dụm thật nhiều để lo cho hai mẹ con em chứ lo cho ai!

Tôi lặng thinh bởi tôi biết chồng tôi nói thì hay lắm nhưng bản chất lại khác. Ông quý trọng tiền bạc hơn tình cảm. Có lần bị đụng xe, tôi nằm ngã sõng soài giữa đường ê ẩm cả bào thai. Nhiều người đi đường hoảng hốt đến đỡ tôi dậy. Tôi nhìn lại thì thấy chồng tôi đang xót xa bức rút vì chiếc xe đời mới của ông bị trầy xước. Thú thật những lúc như thế thì tôi chỉ biết lên cơ quan để tâm sự với anh. Bởi vì tôi biết anh quan tâm và chia sẻ với tôi.

Chồng tôi dẫn về nhà một số bạn bè và các cô gái trẻ biểu tôi đãi khách. Tôi thực sự đuối sức vì phải lo nấu nướng dọn dẹp. Thế mà đến khi lên mâm chiếu chồng tôi cũng chẳng mời tôi một tiếng. Xem

như tôi là không xứng ngồi ngang hàng với các cô gái trẻ kia. Đã thế, chồng tôi còn tỏ ra tính gia trưởng quát tháo tôi trước mặt bạn bè. Tôi quá uất ức liền lén ra ngõ sau và chạy đến với anh. Tôi biết anh thuê nhà và ở một mình nên khi cửa vừa mở là tôi xà vào lòng anh và bật khóc. Bỗng nhiên lúc ấy trong tôi dâng lên một nỗi hân học muốn trả thù chồng tôi xen lẫn cả nỗi hụt hẫng và khao khát muốn được che chở đùm bọc. Và..tôi ghì anh vào môi tôi. Tôi hôn anh một cách đắm đuối khiến anh cũng ngỡ ngàng. Thú thật, chẳng hiểu sao, nụ hôn làm cho tôi có cảm giác quá sức hưng phấn. Tôi đắm đuối da thịt, mê muội tơ tóc. Thân thể tôi run bần bật. Chẳng hiểu vì sao? Tôi đâu còn trong trắng gì! Nhưng có lẽ là cái cảm giác hoảng sợ của một kẻ vượt rào lễ giáo đạo đức, giẫm lên thuần phong mỹ tục, xúc phạm chồng mình và vi phạm lời thề nguyện kết hôn; một sự liều lĩnh vượt qua lòng tự trọng ngoài sức tưởng tượng. Nhưng chẳng lẽ cái cảm giác ngoại tình lại mãnh liệt và thích thú như vậy sao? Hay là cái cảm giác cọ xát vào một thân thể khác lạ với thân thể của chồng mình? Tay chân tôi bủn rủn ngã quỵ vào người anh. Anh vội đỡ tôi dậy nhưng không còn kịp nữa nên cũng bị ngã theo xuống nền nhà. Và anh cũng không thể kèm chế được. Thế là tôi và anh đắm đuối mây mưa.

Tôi không hiểu nổi tôi bây giờ tại sao lại như thế. Trước đây có bao giờ tôi nghĩ tôi yêu anh hơn tất cả mọi thứ trên đời đâu. Tôi chán gối với hai người đàn ông nhưng với anh thì da thịt tôi bùng bùng khoái cảm còn với chồng tôi thì thật là khó chịu; Và tôi phải nghĩ đến anh, tưởng tượng chồng tôi là anh thì mới được. Hay là khi yêu

người ta chỉ thấy cường độ tình yêu lúc ấy mà thôi? Tôi chẳng lý giải nổi nhưng bây giờ tôi thấy anh là tất cả và tôi có thể vượt qua tất cả để được bên anh.

Một hôm tôi thử lòng anh:

- Chồng em đêm qua nhậu nhẹt về “quậy” em dữ quá!

Tôi nghĩ anh sẽ sa sầm nét mặt. Nhưng không, anh chỉ lặng thinh và gật đầu.

- Bộ anh không ghen sao?

- Làm sao anh ghen được! Em đâu phải là của anh!

“Đúng vậy! Em đâu phải là của anh. Nhưng chính em lúc nào cũng muốn em là của anh nên em yêu anh.” Tôi nghĩ vậy. Anh chẳng bao giờ ràng buộc tôi một điều gì; Chẳng bao giờ nói tôi phải thế này thế nọ như chồng tôi; Chẳng bao giờ trách móc hoặc gán trách nhiệm gì cho tôi. Anh cũng chẳng bao giờ biểu tôi phải li dị chồng.

- Vậy mình sẽ tổ chức cưới. Em sẽ li dị chồng!

- Chuyện gì đến tất phải đến! Anh cũng mong mình nên sống sao cho đừng bất chấp tất cả như thế này.

- Để em! – Tôi quyết tâm – Em sẽ tìm cách cho ông chán em mà li dị.

Suốt thời gian tôi yêu anh đến nay đã 6 tháng mà chồng tôi cũng chẳng hay biết gì. Tuy vậy, tôi luôn mặc cảm mình là người tội lỗi. Một người đàn bà mất tư cách đạo đức, lừa dối chồng con và vô trách nhiệm. Còn đối với anh, tôi cũng là người có lỗi. Anh đang

thanh thản như thế mà tôi đã cuốn anh vào vòng xoáy tình cảm phức tạp bế tắc của tôi để đến bây giờ anh cũng yêu tôi say đắm mà trong lòng thì lúc nào cũng như đang lo lắng mọi việc sẽ vỡ tung toàn những điều không tốt đẹp trong một ngày.

Vừa về tới nhà nghe hàng xóm nói chồng tôi mới đưa con tôi đến bệnh viện. Tôi hoảng hốt chẳng hiểu con tôi bệnh gì mà khẩn cấp như vậy. Sau khi điện thoại cho chồng tôi xem con bị gì và đang ở bệnh viện nào, tôi liền phóng xe đi. Tôi không thể cầm được nước mắt khi biết con tôi ngất xỉu vì bị suy dinh dưỡng. Tôi nguyên rửa tôi vô trách nhiệm trong thời gian qua. Bỗng nhiên tôi đổ tội và căm tức cái tình yêu của tôi đang có.

Ngồi bên giường bệnh, con tôi hé mắt nhìn tôi mỉm cười một cách ngây thơ hiền lành rồi nói:

- Mẹ.. mẹ đừng bỏ con nghe mẹ!

Tim tôi như nhói đau. Lòng tôi quặn thắt. Chẳng hiểu sao con tôi lại nói như thế. Hay nó đã linh cảm ra điều gì? Cả người tôi toát mồ hôi hột. Tôi đúng là một người mẹ bất nhẫn đáng nguyên rửa. Mới mấy tháng tôi không để tâm đến nó mà đã như thế. Con tôi sẽ ra sao khi tôi và chồng tôi li dị. Tại sao phải để con gái tôi phải khổ lụy vì cái thứ tình nổi loạn của tôi. Chỉ nghĩ đến con gái tôi lớn lên trong thiếu thốn tình yêu thương, thiếu sự chăm sóc dạy dỗ, thiếu cả sự chở che của cha mẹ thì tôi bật khóc. Tôi khóc cho cái bản chất ích kỷ chỉ lo sống cho riêng mình của tôi. Tôi khóc cho chồng tôi đã quá vô tâm

chẳng hay biết gì ngay cả chuyện tôi đã ngoại tình trong suốt một thời gian dài. Tôi mân mê bàn tay nhỏ xíu của con gái tôi và thủ thỉ vào tai nó: “ Mẹ xin lỗi con! Mẹ đáng bị trừng phạt cả triệu lần...”

Chồng tôi vào thấy tôi khóc thì nói:

- Thôi em nên xin nghỉ việc để chăm sóc cho con. Lương em chẳng bao nhiêu mà thêm mệt. Lương lậu của anh cũng dư sức cho mẹ con em thoải mái.

Tôi bỗng cảm nhận giữa tôi và chồng tôi có một mối lo chung. Một trách nhiệm gắn kết để lấp đầy tình yêu thương và dạy dỗ con gái của chúng tôi đến ngày khôn lớn.

Tôi đến cơ quan nộp hai lá đơn. Một đơn xin nghỉ phép hai tuần và một đơn sau khi hết phép thì xin nghỉ việc luôn. Ra khỏi cơ quan, tôi liền chạy xe đến nhà anh trong tâm trạng hụt hẫng xót xa. Tôi biết giờ này anh không khóa chốt cửa để chờ tôi.

Tôi lén lút và rón rén mở cửa như mọi lần để vào. Đó là tâm trạng của một kẻ ngoại tình nhưng chẳng hiểu sao nó làm cho tôi say đắm như một người ăn vụng thì ngon. Anh đang ngủ. Tôi ngắm nhìn nét mặt bình thản của anh mà thấy tội nghiệp. Anh cứ tưởng tôi đến là sẽ cuốn chặt vào anh và làm cuộc may mưa. Tôi để lá thư chia tay trên bàn rồi bỗng dưng hai hàng nước mắt tuôn trào. Tôi bụm miệng lại sợ tuôn ra tiếng thốn thức. Tôi gieo cho anh một trái tim nồng ấm rồi cũng chính tôi bóp nát trái tim anh. Anh đã quá sống thật với lòng mình để tôi cuốn hút vào một cuộc tình nghiệt ngã bế tắc. Thế mà anh

vẫn thanh thản một cách can đảm chờ đợi ngày bị trừng phạt do chính tôi là kẻ đóng đinh. Tôi biết bây giờ anh yêu tôi nhiều hơn tôi tưởng trước đây nên khi anh thức dậy đọc thư thì sẽ rất ngạc nhiên và đau đớn. Ước gì xưa kia trời đất cho tôi gặp anh trước chồng tôi. Và ước gì trước đây chồng tôi phát hiện ra tôi ngoại tình thì tốt quá. Mọi chuyện sẽ an bài. Có khi bây giờ tôi và anh đã sống chung với nhau rồi.

Tôi phóng xe về nhà và chạy ập vào phòng, buông mình úp mặt vào gối, khóc. Chồng tôi mở cửa phòng thấy mặt mày tôi như thế, hỏi:

- Sao thế?

- ...

- Sao thế?

- Bệnh!

- Đi mua thuốc mà uống!

Nói xong, chồng tôi dắt xe đi khiến cho mắt tôi nhòa nhộm cay đắng, tim gan tôi quặn thắt hơn. Tôi khóc nghẹn từng cơn, từng cơn...

trungkim, 2006

Trung kim

Sơn Ca hát giọng mèo

Sơn Ca đang lo lắng cho cuộc thi tiếng hát ngôi sao của các loài chim sắp đến do Hội Hoa Xuân thành phố tổ chức nhân dịp xuân về. Tuy còn đến hơn 4 tháng nữa mới vào vòng chung kết nhưng mọi việc đã chuyển động ngay từ bây giờ. Cuộc thi phải trải qua 3 vòng chấm giải: sơ khảo, tuyển lựa và chung kết. Chỉ nghĩ tới vòng tuyển lựa thôi thì Sơn Ca cũng thấy run. Vòng sơ khảo mới vừa qua đi nhưng vòng sơ khảo không làm cho Sơn Ca sợ lắm. Bởi chủ yếu vòng này chỉ loại bỏ những chim nào không biết hát. Còn đến vòng tuyển chọn này mới căng. Chỉ cần lọt được qua vòng này thì chắc chắn cũng có một danh hiệu nào đó trong top 10 sao của vòng chung kết.

Nhưng.. để lọt qua được vòng này đâu phải dễ. Bây giờ còn lại chỉ toàn là những siêu chim nổi tiếng. Nào là Họa Mi chuyên hát trong mưa nổi tiếng của vùng Nam Phi; Nào là Sơn Ca Mùa Thu của vùng Hải Nam Trung Quốc được đào tạo có bài bản trường lớp đàn hoàng; Nào là Hoàng Anh đã từng đoạt ngôi quán quân của Hội Hoa Xuân năm ngoái; Rồi còn một cô Sáo Nâu có năng khiếu hát giọng gì cũng được. Đã thế mà chim nào cũng có một tay huấn luyện tiếng

tầm có bằng cấp kèm cặp cho nữa. Tuy Sơn Ca cũng được ông chủ dạy hát cho nhưng ông ta thiếu tự tin và hay lo lắng đến tội nghiệp làm cho Sơn ca cũng sốt vó. Thật ra ông lo lắng cũng phải vì ông không biết nghĩ ra cách gì để luyện cho Sơn ca có nét nổi trội hơn những con chim khác. Ông cất lực mở máy vì tính nghe tiếng hát của các loài chim nổi tiếng trên thế giới suốt ngày. Trong đó có một danh hát Họa mi Canada đã đạt nhiều giải thưởng quốc tế mà ông cho Sơn Ca nghe đi nghe lại nhiều lần. Sơn ca nghe kĩ và thấy tiếng hát này cũng tự nhiên như những tiếng hát nổi tiếng khác nhưng chẳng hiểu sao mà đạt được nhiều giải thưởng quốc tế như thế. Nhưng, đúng là càng nghe Họa mi Canada này hát càng thích. Hát một cách truyền cảm. Khi ấm áp, khi thanh thoát. Giọng hát làm say đắm người nghe, dễ cảm nhận, dễ đi vào lòng người nên chỉ đôi ba lần hát là người ta có thể hát lại được. Họa Mi Canada này thể hiện tài năng một cách tự nhiên đúng theo bản năng thiên phú và luyện lách một cách điều luyện hợp với qui luật thang âm. Sơn Ca cũng nhận ra ngay cả những tiếng hát của những con chim nổi tiếng trên thế giới đạt được nhiều giải thưởng lớn dù có hát thể loại nào đi nữa thì cũng với hát một cách tự nhiên theo phong cách đặc trưng vốn có của mình. Và chính đây là điều mà Sơn ca và ông chủ lo nhất. Bởi Sơn Ca đâu có gì đặc biệt ở giọng hát của mình. Thậm chí còn không có hơi để hát lên cao và đôi khi đứt giọng nửa chừng liền giả bộ gào to để lấp vào khuyết điểm của mình. Có chăng là Sơn ca được cái đáng vẻ quyền rũ bốc lửa và một niềm khao khát vinh quang thế thôi.

Một hôm, giữa đêm khuya, Sơn ca đang lo lắng không yên vì đã sắp đến ngày thi tuyển chọn rồi mà giọng hát của mình vẫn chẳng

khá gì hơn thì chợt nghe có tiếng mèo gào rú trên mái nhà. Tiếng kêu gào có vẻ như kích động quẩn rũ, khi thì rên rỉ van lơn, khi thì vuốt ve mềm mỏng. Sơn ca thấy tiếng kêu này lạ kì và lôi cuốn được người nghe. Một ý tưởng mới mẻ lóe lên trên đầu nó. Thế là Sơn Ca cất cái tiếng hót thường ngày của nó kết hợp với tiếng nó bắt chước như tiếng mèo gầm rú trên mái nhà thành một tiếng hót li kì quái dị không giống tiếng kêu một con vật nào trên thế gian này. Sơn Ca cố ngấu nghiêng giọng cao, uốn éo ngọng nghịu giọng trầm, chót chát gầm rú giọng trung. Nó cố làm sao cho khác với cái chất giọng chim tự nhiên của nó để giống như giọng gào rú của mèo. Ông chủ đang ngủ liền bật dậy đến trở mắt nhìn Sơn ca. Ông chẳng hiểu vì sao con Sơn ca có tiếng hót lạ kì như thế. Nét mặt ông biến thái bất định một cách khó hiểu. Ông không xác định được tiếng hót của Sơn ca là hay hay dở. Nhưng ông khẳng định nghe lạ tai một cách đầy sáng tạo. Bỗng ông rạng rỡ hẳn lên khi nghĩ đến ban giám khảo. Trong cái ban năm người này đã có hai người là tính ba phải, ai sao tui vậy. Còn ba người có tính cách lập dị khác thường thích những gì lạ kì mới mẻ theo kiểu sông chảy lên suối và suối chảy lên núi chứ không phải tất cả dòng sông đều chảy về biển. Thích mới mẻ theo kiểu khác lạ không giống ai, không giống một nơi nào trên thế giới này chứ không phải làm cho mới hơn, hay hơn, tiến bộ hơn đúng theo với quy luật phát triển tự nhiên của nó. Ông gật đầu và thốt lên:” OK! Chỉ cần khác lạ như thế là đủ gây ấn tượng cho ban giám khảo rồi!” Sơn ca thấy ông chủ gật gù hài lòng thích thú thì nó càng tưởng như thế là tuyệt chiêu. Thế là nó ra sức luyện tập tới sáng đến nỗi những con mèo kêu gào trên mái nhà chịu không nổi phải bỏ đi mất.

Cuối cùng thì cuộc thi tuyển chọn cũng đến. Sơn ca sau một thời gian tập luyện tiếng hót giọng mèo đã trở nên điêu luyện rồi nên cũng bớt lo lắng hơn. Ông chủ của Sơn ca mua chuộc dân trong phường đi cổ động nên hơn 2/3 khán giả trong cuộc thi là người cổ động cho Sơn ca. Người dẫn chương trình gọi tên Sơn Ca với lời tăng bốc lên tận chín tầng mây.

-Sơn Ca! Một tiếng hót làm say mê bao thế hệ ở Quận 15. Một tiếng hót thiên phú cá biệt đầy lạ lùng...

Mới chỉ nghe có vậy là dân trong phường của Sơn Ca la hét rầm trời lở đất và hô to:” Sơn, Ca, cố, lên! Sơn, Ca, cố, lên! Sơn, Ca, cố, lên!” rồi gõ mõ, thổi kèn, đánh trống rùm beng. Ban tổ chức, ban giám khảo cũng hứng thú theo. Người dẫn chương trình vung hai tay hươ lên, hươ lên để khuyến khích khán giả cổ động thêm nữa cho cuộc thi thêm hào hứng khiến hội trường bát nháo như cuộc biểu tình. Khi Sơn Ca cất tiếng hót giọng mèo lên thì hội trường im phăng phắc. Ban giám khảo qua sửng sờ kinh ngạc trước một phong cách hoàn toàn mới mẻ lạ kì đầy sáng tạo này. Người thì gật gù tán thưởng với vẻ mặt đầy khuyến khích cái cách đổi mới; Người thì chiêm nghiệm như thấu hiểu triết lí của âm thanh vạn vật; Người thì vẻ mặt tập trung như đang cố khám phá cái thế giới siêu âm kì bí. Còn 2/3 khán giả trong cuộc thi thì chẳng chú tâm gì đến tiếng hót Sơn Ca như thế nào mà cứ mãi để tinh thần chuẩn bị cổ động khi Sơn Ca hót xong. Chỉ còn lại một số ít khán giả biết khen chê hay dở nhưng họ không biết đây có phải là một giọng hót mà các bậc thầy trong ban giám khảo xếp vào loại kỹ thuật cao hay không. Họ tự biết mình nghe hót chỉ theo cảm quan thôi nên không tin chắc mình đúng. Chỉ có điều họ nghe mà thấy nổi gai ốc khó chịu mà thôi. Bởi vậy khi

Sơn ca kết thúc phần dự thi thì khán giả vỗ tay la hét cổ động rầm trời đất. Tỷ lệ 2/3 khán giả bấm máy điện thoại bình chọn mỗi người vài ba tin nhắn thôi thì cũng dẫn đầu số phiếu bầu chọn rồi. Và không cần nói thì ai cũng biết, Sơn Ca đã dẫn đầu trong 10 chim lọt vào vòng chung kết.

Đến vòng chung kết, qua thời gian cổ động lăng xê để các nhà tài trợ quảng cáo sản phẩm trên các phương tiện truyền thông và được ban tổ chức thuê thầy luyện tập thêm cho cái giọng hót đặc trưng giọng mèo lẫn cả phong cách diễn xuất chuyên nghiệp như một chim mẫu thời trang thì Sơn Ca đã thành một ngôi sao sáng giá trên bầu trời rồi.

Chuyện Sơn Ca đoạt giải là chuyện tất nhiên, vì nó đã gây ấn tượng và có vị trí trong đầu ban giám khảo rồi. Và từ đó Sơn Ca phải hót như thế mặc dù khán giả có khó nghe, khó thở và khó chịu đi chăng nữa. Một điều khá ngạc nhiên là vẫn có khán giả đi xem hót hơn là đi nghe hót cổ động và tung hô cho Sơn Ca vì cái danh tiếng. Do vậy Sơn Ca cứ tưởng mình là tài năng xuất chúng nên càng cố mà gào thét giọng mèo hơn nữa để cống hiến cho nhân loại. Cho đến một hôm, khán giả cổ động và nhà tài trợ để quảng cáo sản phẩm bỗng nhiên chuyển hướng qua cổ động cho một con vẹt hót giọng khỉ. (Con vẹt này hót mà giống như không hót. Chỉ khọt khẹt, quay cuồng, múa máy, nhảy nhót và nhăn nhó như khỉ mà thôi.) Mặc dù Sơn ca cố gắng hót gào giọng mèo đến kiệt sức ngã lăn đùng ra chết cũng chẳng có một vị nào để mắt tới. Bởi khán giả bắt chước kịp với thời đại nhanh như thế. Cái xu hướng phi logic tất yếu phải là

như thế.

trungkim

Trung kim

Trả giá

Em trẻ đẹp, duyên dáng và thông minh. Dáng dấp em cũng thon thả và thánh thiện. Em nói năng dịu dàng, khôn ngoan và quyết đoán. Em được học hành tử tế với một bằng cử nhân kế toán và một bằng cử nhân anh văn. Em có được sự nghiệp ổn định, vững vàng. Em cũng được giáo dục đảng hoàng nên mọi vật dụng trong phòng em đều ngăn nắp thứ tự và cho dù công việc có nhiều đến đâu thì em cũng sắp xếp thực hiện một cách hợp lý. Nói chung, em có một vẻ đẹp trinh nguyên, giản dị và trí tuệ mà tôi hằng mong ước. Và tôi nghĩ chẳng có ai hơn em nữa. Có được em yêu là tôi may mắn lắm. Nhưng cũng chính cái vẻ đẹp ấy mà tôi lúc nào cũng sợ mất em. Và còn tệ hại hơn là lúc nào tôi cũng làm ra vẻ ta đây “đếch “ cần em để cho em si mê tôi hơn, để cho tôi có giá hơn em. Thật ra thì tôi yêu em vô cùng. Chỉ với một câu:” Ông ấy đòi cưới em làm vợ đấy!” mà khiến tôi lo lắng, thao thức suốt đêm như thế này đây. Có cách nào làm cho em yêu tôi nhiều hơn không? Có cách nào làm cho em si lụy

tôi nhiều hơn không?

Chuông điện thoại bàn reng. Tôi ngược nhìn đồng hồ: 1giờ 30.

- Alô! – Tôi nhấn giọng - Em biết mấy giờ rồi chứ?
- Em biết, nhưng... em ngủ không được! Em..nhớ...
- Thôi, ngủ đi!
- Không! Anh còn giận em sao?
- Anh chẳng giận ai cả.
- Em chỉ nói những lời của ông ta đề nghị cho anh ghen chơi vậy mà, chứ em đâu có thích ông. Ông già rồi! Làm vợ ông thà ở giá sướng hơn.
- Ông giàu, lấy ông cho sướng!
- Lấy anh sướng hơn!

Tôi đặt ống nghe xuống nhưng chỉ vài phút sau chuông điện thoại lại reng.

- Anh thừa biết là em thuộc về anh rồi còn gì?
- Anh đâu có quyền!
- Anh có quyền! - Giọng em trêu mếu - Và anh đã có quyền cả tâm hồn lẫn thân thể của em rồi còn gì! Em thề là đời em chỉ có mình anh được sở hữu em mà thôi.
- Thôi ngủ đi, khuya rồi!
- Không, em muốn nói chuyện với anh nữa mà!
- Lúc này anh bận việc lắm. Có lẽ chúng ta nên xa nhau một thời gian.
- Không không..
- Thôi cúp máy đây!
- Không..

Tôi cúp máy khi nghe em nhen lời muốn khóc. Nhưng chưa đến một phút sau em lại gọi.

- Anh mà cứ vậy em không thể nào ngủ được!

- Anh cứ vậy là sao?

- Cứ tự cao như vậy thì em lúc nào cũng chẳng yên tâm. Thôi cho em xin lỗi! Em chấp nhận hạ mình là em quá yêu anh đấy. Bây giờ anh đến với em đi! Em thêm.. chạm vào cơ thể anh. Em.. muốn làm cho anh hạnh phúc...

- Đã nói từ nay tạm xa nhau một thời gian kia mà.

Tôi cúp máy và rút giây cắm vào điện thoại với một tâm trạng tự mãn. Nhưng thật ra suốt đêm tôi cứ nghĩ về em và căm ghét thằng cha già kế toán trưởng ở cơ quan em cứ ngỏ lời muốn cưới em.

Mới tờ mờ sáng em lại gọi khi tôi mở điện thoại di động.

- Em đây! - Em cười hòa - Chắc hết giận em rồi chứ? Đến đưa em đi làm nha!

- Anh phải đi làm sớm.

- Thì anh đến em sớm hơn một chút.

- Anh đã nói rồi, chúng ta nên chia tay!

- Một anh quá! Đừng có lằng nhằng nữa để em đến cơ quan mà yên tâm làm việc. Bữa nay kết sổ cuối năm, công việc bù đầu đây! Đầu óc em căng ra mà gặp anh như vậy nữa thì em điên mất. Thôi, chiều anh đến đón em ở cơ quan nhé!

Đến chiều, chờ mãi không thấy tôi đến, em lại gọi.

- Sao anh không đến đón em? Anh lúc nào cũng vậy, chẳng có chuyện gì quan trọng cũng giận. Lúc nào cũng phải van xin năn nỉ thì anh mới chịu. Anh nghĩ rằng anh có thể không cần em còn em thì phải cần anh chứ gì!
- Sao em lại phải cần anh kia chứ!
- Anh đã thừa biết là em quá yêu anh rồi!
- Bây giờ người ta thay người yêu như thay áo.
- Người ta khác, em khác. Anh thừa biết tính tuyệt đối của em rồi đó. Thôi, mệt quá, bỏ đi, tối anh đến nha! Em.. rất nhớ anh!

Tối hôm đó tôi không đến với em tuy trong lòng tôi rất muốn. Chẳng hiểu vì sao, có lẽ tôi muốn em thật lụy tôi. Qua ngày hôm sau em gọi điện cho tôi như muốn khóc nhưng tôi lại cúp máy. Cũng chẳng hiểu vì sao, mặc dù tôi cũng muốn nghe giọng nói của em. Có lẽ tôi cũng muốn em khóc thật nhiều vì tôi.

Suốt mấy ngày hôm sau tôi lấy làm lạ vì em không gọi tôi nữa. Tôi chợt nghĩ:” Có khi nào em đã quên tôi thật rồi không.” Nhưng tôi tin chắc rằng sẽ không bao giờ có chuyện đó. Bởi tôi biết em rất si mê tôi. Tuy vậy, tôi cũng trở nên lo lắng. Thế là tôi vội đến chờ đón em ngay trước cơ quan làm việc của em với ý nghĩ sẽ làm cho em ngạc nhiên thích thú khi thấy tôi bỗng dưng hết giận em.

Chờ cho đến khi nơi làm việc của em chẳng còn ai mà vẫn không thấy bóng dáng em đâu, tôi về nơi ở của em. Cửa vẫn khóa kín. Tôi bực bội vì sao em không nói cho tôi biết là em đi đâu. Trước đây, mọi đường đi nước bước, em đều nói cho tôi biết rõ. Hoang

mang lẫn tức giận khiến tôi quyết chờ trước cửa nhà em. Đến nửa đêm, phố Sài Gòn đã vắng lặng còn tôi thì rối rắm tâm can. Khi quá mệt mỏi, rã rời, tôi đành ra về.

Vừa về đến nhà, tôi đã vội gọi đến em. Không người bắt máy, có lẽ em vẫn chưa về. Mười phút sau tôi lại gọi, mười phút sau tôi gọi nữa rồi mười phút sau tôi lại gọi nữa. Vẫn không người bắt máy. Quá bức xúc, tôi lại muốn phóng chạy đến em nhưng rồi thôi. Tôi bức bối: "Vẫn chưa về kia mà!" Tôi rủ xuống giường mà đầu óc tôi căng ra. Hay từ trước đến giờ em lừa dối tôi mà tôi không biết. Nếu đúng như vậy thì tôi bị xúc phạm nặng nề quá! Nhưng tôi tin chắc rằng điều đó không thể có. Bởi chỉ cần không biết tôi đang làm gì, đang ở đâu thì em đã quay quắt trông ngóng; bởi tôi biết tính tuyệt đối chung thủy của em; và bởi tôi biết em si mê tôi đến độ thường hay lén nhìn ngắm tôi bằng ánh mắt say đắm mỗi khi tôi ngủ lả thề. Nhưng có bao giờ em đi đâu, làm gì mà không cho tôi biết? Tôi lẩm bẩm: "Có lẽ muốn chắc ăn thì phải để cho em có bầu với mình. Có con cũng được có sao đâu? Mình và em điều có sự nghiệp ổn định kia mà. Đứa con sẽ cột chặt đời em với mình. Đám cưới tính sau. Tuy nó không quan trọng gì lắm đối với mình nhưng với em, với gia đình em thì không thể thiếu..." Sự hoài nghi cứ gặm nhấm tim óc tôi. Lửa lòng cứ thiêu đốt thân xác tôi khiến tôi phải vùng dậy gọi điện nữa. Lần này thì em bắt máy làm cho tim tôi như vỡ vụn ra.

- A lô!

Giọng em nhỏ nhẹ nhưng lạnh lùng như sợ người khác nghe. Nhưng tôi không để ý đến điều đó mà chực xổ ra một loạt trách móc.

- Anh đây!

- Anh là ai vậy?

Tôi hụt hẫng và linh tính như có một điều gì thật quý giá đang vượt khỏi tôi. Thường ngày, chỉ cần nghe hơi thở giọng điệu của tôi là em reo lên vui mừng.

- Có thật là em không nhận ra anh?

Em lặng thinh một lúc rồi nói nhỏ:

- Gọi có gì không?

Quả thật tôi lú lẫm. Trước đây, dù chẳng có chuyện gì để nói em cũng mong tôi gọi cho em.

- Có chuyện gì thì để khi khác nhé, khuya rồi.

- Em sao lạ quá!

- Chẳng có gì lạ cả. Có dịp sẽ nói nhiều hơn.

Tôi định nói gì nữa nhưng em đã cúp máy. Và tôi nghĩ có lẽ em đang còn giận tôi lắm. Nhưng thú thật, đêm đó tôi thao thức trằn trọc suốt và mong trời mau sáng để chạy đến em.

Thường khi, em như có linh tính biết trước tôi đến là em đã đứng đón tôi ở cửa. Còn bây giờ, sau một hồi đứng chờ mới thấy em xuất hiện với vẻ mặt xa lạ và bình thản.

- Mới sáng sớm mà anh đến có chuyện gì?

- Em không muốn anh đến nữa sao? - Tôi xỏ giọng thách đố.

- Đúng vậy! - Em nhìn tôi với vẻ nghiêm túc - Kể từ nay anh đừng đến nữa! Em đã bằng lòng lấy ông ấy rồi! Sáng nay, gia đình anh ấy đến hỏi cưới em đấy!

- Sáng nay! - Tôi nghe như tim tôi thất lại.

- Sao..em..em quyết định vội vàng vậy? Phải suy nghĩ cho kỹ chứ!

Em.. không yêu ông kia mà!

- Mệt! Yêu đương làm gì cho mệt. Thấy chỉ hành hạ nhau thôi! Điều quan trọng nhất là ông có điều kiện bảo đảm cuộc sống gia đình và ông cưới em ngay. Còn anh...
- Anh cũng cưới em..anh thề! – Tôi khấn khoản và cổ họng tôi như nghẹn lại.
- Không kịp nữa! Gia đình hai bên đã xếp đặt đâu vào đấy cả rồi
- Mai đám cưới hôm nay người ta còn bỏ được.
- Người ta khác em khác! Khi em đã quyết rồi thì không thể bỏ được. Em cũng phải có cái tôi của em để cho người ta nể chứ!
- Chẳng lẽ vì cái tôi kiêu hãnh ấy mà buộc mình phải sống giả tạo tình yêu với người mình không yêu?
- Đành phải chấp nhận để có một gia đình yên ổn như mọi người.
- Đừng.. đừng làm khổ mình em ạ! Chính anh cũng...
- Thôi..anh về đi. Bên nhà trai đến gặp anh là rắc rối đấy!

Tôi nhìn em van lơn bởi tôi thấy ánh mắt em vẫn muốn thu giữ hình ảnh tôi vào lòng. Không thể nén lòng trước ánh mắt như chực khóc của tôi, em ôm chầm lấy tôi và ghì tôi vào môi em. Chúng tôi uống siết môi nhau đắm đuối như chưa một lần nào như thế và chúng tôi hòa quyện nước mắt vào nhau cũng chưa một lần nào như thế. Em như muốn lịm rã vào thể xác của tôi và tôi cũng như muốn nuốt em vào nhục dục của tôi. Em thở gấp rút và tay em vội vàng tìm đến vùng nhạy cảm kín đáo nhất của tôi để vuốt ve mơn trớn như thường khi em vẫn làm. Và tôi cũng vậy, tôi như ngộp thở ở nơi bộ ngực căng dậy của em. Cả em và tôi hưng hực sóng tình gợn tỏa khắp cơ thể. Trong cơn mê da thịt, em bỗng giật mình bởi tiếng chuông điện thoại. Em đẩy tôi ra và lăm lét nhìn ngoài cửa.

- Anh về đi, người ta sắp đến rồi! – Em nói như nghẹn - Đừng nín

kéo gì nữa. Đừng trách em mà hãy trách cái tôi của anh.

- Anh xin lỗi! Nhưng..hi vọng em...

- Không không, không còn kịp nữa. Mọi thứ đã an bài. Em ..em xin lỗi...

Tôi về giữa phố Sài Gòn mà như chơi với trên sông. Tay tôi quờ quạng, chân tôi hụt hẫng. Cổ, họng, miệng, lưỡi tôi như uất nghẹn đắng cay. Tôi đâm nhào vào một vật gì đó và rớt xuống. Có ai đó nói: “Đi gì mà kì vậy?” Và có ai đó nói: “Điên hả?” Đúng, tôi điên rồi. Tôi đã trả giá cho cái giả tạo tự cao tự đại của tôi. Hóa ra không những cái bản chất tự cao tự đại phải bị trả giá đắt mà cái giả tạo tự cao tự đại cũng phải bị trả giá đắt gấp ngàn lần như thế này đây... Rồi tôi nghe vắng vắng bên tai:” Chở đi bệnh viện. Chở ...viện... liền! ...Vẫn còn..., vẫn... thoi thóp...” Và tôi thiếp đi chẳng còn hay biết gì nữa.

Trung Kim, 2006

Trung kim

Vợ tôi và cây đàn ghi ta

Khi tôi nhìn lên một cô gái dậy thì ở nhà hàng xóm với ánh mắt ngẩn ngơ và thích thú thì mẹ tôi bắt gặp. Mẹ chỉ mỉm cười và lặng thinh. Ít lâu sau, mẹ dẫn tôi ra phố tìm mua một cây đàn ghi ta. Hoàn

cảnh gia đình tôi lúc bấy giờ chẳng no đủ gì nên quyết định mua cho tôi một cây đàn ghi ta là một vấn đề quan trọng. Thú thật lúc bấy giờ tôi chưa say mê gì về âm nhạc lắm. Tâm trí tôi chỉ có hoài niệm về ba tôi, một người đã từng làm say mê bao cô gái trong đó có cả mẹ tôi bằng âm thanh dập dìu lời cuốn của cây đàn ghi ta. Và tôi hẳn nhiên là mang trong người dòng máu của ba tôi. Sau khi ba tôi mất, mẹ tôi luôn khoe về tài năng chơi đàn ghi ta của ba tôi với mọi người. Có lẽ nhờ vào tình yêu hoài niệm và suy tôn thần tượng này mà mẹ tôi đã hạnh phúc rồi nên không còn muốn lấy ai nữa. Và cũng có lẽ nhờ vào điều này nữa mà dù bất cứ giá nào mẹ tôi cũng phải mua cho tôi một cây đàn ghi ta để luôn thấy hình ảnh ba tôi nơi tôi.

Đàn ghi ta bán ở phố thì nhiều mà mẹ tôi chẳng hài lòng cây nào. Dĩ nhiên, tôi thì chẳng biết gì ngay cả so dây đàn. Còn mẹ tôi thì đánh giá chất lượng cây đàn qua thính giác. Chỉ một chuẩn mực duy nhất mà mẹ tôi quyết định mua là phải giống âm thanh cây đàn của ba tôi từng đàn cho mẹ tôi nghe.

Sau một tuần tìm tòi đủ mọi nơi bán đàn mà chẳng tìm được cây đàn nào có chuẩn mực nghe đơn giản như thế nhưng cuối cùng cũng mua được một cây ghi ta như ý mẹ tôi qua sự tình cờ. - Người nghệ sĩ hết thời bán đàn mua cơm.

Chẳng bao lâu sau, giai điệu âm thanh của cây đàn ghi ta đã ngấm dần vào máu tôi khiến cho tôi càng say mê luyện tập. Và cũng cùng thời gian đó, cô gái dậy thì ở nhà hàng xóm lại nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ và thích thú.

Một hôm, tôi phát hiện cô gái đang đứng nép dưới hàng hoa giấy nhà mình để nghe tôi đàn hát. Biết cô gái đã ngưng hết mọi công việc để lắng nghe, tôi cố dồn hết cảm xúc để đàn hát hay hơn, cố nhấn nhá phím đàn điệu nghệ hơn. Thỉnh thoảng tôi liếc qua kẽ lá thấy cô gái say đắm giai điệu dịu dàng tha thiết của tôi tưởng chừng như đã quên hết không gian và thời gian.

Rồi đến một ngày, mẹ tôi nói:

- Nó ước gì con qua đàn cho nó nghe.
- Tự cao! – Tôi nói – Nó là cái gì mà biểu con qua đàn cho nó nghe.
- Khi xưa mẹ cũng như thế với ba con. Nó mê con đấy!
- Nó mê con hay mê tiếng đàn của con.
- Chắc cũng giống mẹ thôi! Lúc đầu thì mê tiếng đàn.
- Mê tiếng đàn thì thôi! Con chơi đàn vì nghệ thuật chứ không phải vì phục tùng.

Nhưng thái độ hờn hĩnh và giả tạo của tôi đã không che đậy nổi con tim yếu đuối của tôi. Cuối cùng, tôi cũng mang đàn qua nhà cô gái để đàn cho cô ta nghe. Thế là cây đàn ghi ta kết nối hai chúng tôi với nhau, tạo cảm xúc tình yêu cho chúng tôi và chia sẻ nỗi niềm vui buồn giận hờn của chúng tôi.

Một năm sau chúng tôi kết hôn.

Và một năm sau nữa mẹ tôi qua đời.

Cây đàn ghi ta vẫn hòa nhập vào đời sống vui, buồn, khổ cực và hạnh phúc của chúng tôi.

Vợ tôi thật đảm thắm, thật thà. Cô ấy chịu thương chịu khó lo cho chồng con. Cô ấy cũng không biết đua đòi ăn diện. Những lúc gian nan túng quẫn cô ấy cũng không hề than vãn. Tuy vậy, tính vô tư dường như là bản chất cố hữu của cô ấy. Chính sự vô tư này làm cho vợ tôi không cảm nhận được nỗi gian nan vất vả nên không khi nào trách móc hay so sánh sự giàu sang của chồng người khác; Chính sự vô tư này đã khiến cho cô ấy lạc quan và an phận. Tuổi đời chồng chất cộng với những lo toan cơm gạo đã khiến cô ấy mất đi vẻ thanh xuân khả ái và cũng chẳng còn một mảy may nào cảm xúc khi tôi đàn hát. Nhưng không phải vì thế mà tôi buồn. Nỗi buồn của tôi tốt hơn hết là đừng nên bày tỏ cùng ai vì có thể chẳng ai chia sẻ được gì mà còn gây mất thiện cảm với người nghe. Đàn ghi ta như thấu hiểu được tôi bây giờ đang mang một tâm trạng cô độc nên cũng ngân lên những giai điệu thâm trầm tự sự.

Chú vợ tôi ở tỉnh khác đến thăm và tôi mời ăn cơm trưa. Trong bữa cơm, chú vợ tôi cho con tôi một triệu đồng và vợ chồng tôi hai triệu đồng. Vợ tôi rất vui vì đang cần tiền đóng học phí cho con tôi.

- Các cháu cần gì thì cứ nói, chú giúp.

- Chú cho như vậy là giúp rồi ạ! - Vợ tôi nói – Chú mới mở quán nhậu, Có lẽ cần tiền nhiều để mua thêm vật dụng.

- Quán nhậu dưới quê mà cần gì nhiều! – Chú vợ tôi chỉ vào cây đàn của tôi và nói tiếp - Bọn nó uống vô là chỉ cần cây đàn thùng như vậy là đủ.

Mắt sáng rực lên như đã tìm ra được món quà để đáp lại lòng tốt của ông chú, vợ tôi vội nói:

- Dạ, cây đàn này hay lắm chú ạ. Lúc mẹ anh còn sống đi mua cho anh đấy. Chú lấy đi rồi mai mua một cây khác. Đàn mới bây giờ cũng chỉ một hai trăm ngàn là cùng.

- Ừ! – Chú vợ tôi vội tay lấy cây đàn xuống – Cháu rành về đàn địch thì biết mua chứ chú thì chịu thua.

Cả chú vợ tôi và vợ tôi nghĩ chắc chắn tôi phải đồng ý vì giá trị cây đàn chỉ một hai trăm ngàn trong lúc chú vợ tôi mới cho chúng tôi tới ba triệu đồng.

- Cây đàn này cũ rồi, để cháu xuống phố ngay bây giờ mua về cho chú một cây đàn mới.- Tôi nói.

- Thôi trễ tàu rồi! Chú đi bây giờ. Cháu xài đàn mới thì đúng hơn. Để dân quê xài đồ cũ cũng được.

Chú vợ tôi nói xong thì đứng dậy lật đật đi cho kịp chuyến tàu. Vợ tôi vội tìm cái áo đàn bọc cây đàn ghi ta cho chú tôi. Tôi chỉ còn biết ngồi nhìn cây đàn của tôi ra đi mà cổ họng tắc nghẹn.

Tối hôm đó, chú vợ tôi gọi điện báo là cây đàn đã gãy vỡ vì dân nhậu quá say. Lòng tôi thật sự quá xót xa khi nghe tin này. Và tôi đã khóc thầm một mình ngoài phố suốt đêm.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa có một cây đàn ghi ta nào. Bởi tôi không tìm ra được một cây đàn ghi ta nào có âm thanh giống y như

cây đàn của mẹ tôi mua cho tôi. Và cũng kể từ đó, không còn ai nghe tiếng đàn ghi ta dịu dàng êm ái ru lên trong nhà tôi nữa.

trung kim, 30/11/2006

Nguồn: Trung kim
VNthuquan - Thuvie-(n Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 19 tháng 12 năm 2006